

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **I. I.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 16. 10. 2008, č. j. 59 Ca 61/2008 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2008, č. j. 1061/08-1500-506118 – platební výměr na daňové penále v celkové výši 11 237 Kč, které bylo žalobci předepsáno za pozdní úhradu daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005.

Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným, a to z důvodu nesprávné aplikace ust. § 63 v návaznosti na ust. § 41 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní“). Krajský soud vyložil, že ust. § 41 cit. zákona upravuje postup

v případě, kdy sám daňový subjekt zjistí, že jeho daňová povinnost má být vyšší, než jeho poslední známá daňová povinnost. V tomto zákonem předvídaném případě je proto plně na místě, že daňové penále se počítá ode dne původní splatnosti, tzn., že pokud by se takový případ týkal předmětné právní věci, tak od 1. 4. 2006 (§ 63 odst.1, 2 cit. zákona). Krajský soud dovodil, že o takový případ se v dané věci nejedná. Daň zaplacená za zdaňovací období roku 2005 byla řádně stanovena a pokud došlo k její revizi na základě postupu dle § 23 odst. 8 písm. b) bod 3 zákona o daních z příjmů v roce 2006, nelze tento případ podřadit pod ust. § 41 zákona o správě daní, neboť zde nedošlo ke zjištění, že daňová povinnost měla být vyšší, protože zde nedošlo k omylu při stanovení základu daně, ale k pozdější úpravě tohoto základu daně na základě zákonného přivolení. Krajský soud konstatoval, že využil-li žalobce dané zákonné možnosti, pak nemůže být jeho postup postaven naroveň „omylu“ a posuzován podle ust. § 41 zákona o správě daní. Krajský soud dospěl k názoru, že správce daně i žalovaný pochybili, když tyto dva případy, zjevně odlišné, postavili „na roveň“ a žalobce byl postižen daňovým penále již ode dne původní splatnosti daně. Soud současně dodává, že žalobce měl povinnost doplatit daň již v okamžiku, kdy uzavřel své daňové podklady, ve smyslu ust. § 23 odst. 8 písm. b) bod 3 zákona o daních z příjmů, tj. (zřejmě) od konce roku 2006 či v prvních měsících roku 2007; od tohoto okamžiku začalo také běžet daňové penále.

Na základě výše uvedených úvah krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

Proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalovaný (dále „stěžovatel“), uplatňuje v ní důvod dle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel předně nesouhlasí s konstatováním krajského soudu, že nelze tento případ podřadit pod ust. § 41 zákona o správě daní, neboť zde nedošlo ke zjištění, že daňová povinnost měla být vyšší, protože zde nedošlo k omylu při stanovení základu daně, ale k pozdější úpravě tohoto základu daně na základě zákonného přivolení. Podle názoru stěžovatele právě jediným zákonem stanoveným způsobem, jak může poplatník v roce 2007 upravit základ daně za rok 2005, je učinit tak v dodatečném daňovém přiznání, které lze podat pouze za podmínek upravených v § 41 zákona o správě daní a poplatků. Tento zákon, ale ani zákon o daních z příjmů žádnou jinou formu a speciální úpravu postupu, jak napravit základ daně v tomto případě, neobsahuje. Zákonnou možností poplatníka právě je, zjistí-li, že daňová povinnost měla být vyšší než poslední známá daňová povinnost, předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné daňové přiznání. Tímto podáním splní svou povinnost uloženou v ust. §23 odst. 8 písm. b) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, tj. upravit základ daně za zdaňovací období předcházející zdaňovacímu období, ve kterém došlo ke změně způsobu uplatňování výdajů. Zároveň mu bude vypočteno penále poloviční sazbou 0,05% z nedoplatku daně oproti běžnému penále, které se počítá sazbou 0,1% a čtvrtinovou sazbou oproti penále, které by se počítalo sazbou 0,2% v případě, zjistil-li by nedoplatek správce daně.

Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, který uvedl, že stěžovatel pochybil, když postavil naroveň případ úpravy základu daně na základě postupu dle § 23 zákona o daních z příjmů a „omylu“ při stanovení daně. Nesouhlasí ani s konstatováním soudu, že daňový subjekt byl postižen nesprávně vypočteným penále,

neboť toto nemělo být počítáno za dobu prodlení ode dne původní splatnosti, ale pouze za dobu prodlení, která běží od okamžiku, kdy daňový subjekt „uzavřel daňové doklady“ ve smyslu ust. § 23 odst. 8 písm.b) zákona o daních z příjmů. Pro takový způsob výpočtu penále nenalezl stěžovatel oporu v zákoně.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ve výroku I. a II. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření uvedl, že není nikde v zákoně stanovena povinnost poplatníka, aby se již na začátku zdaňovacího období rozhodl, zda bude uplatňovat výdaje ve skutečné výši nebo procentem z příjmů. Konstatuje, že měl právo uplatnit výdaje vstupující do daňového přiznání za rok 2006 nejpozději do konce lhůty pro podání daňového přiznání za rok 2006, tj. do 31. 3. 2007. Uvádí, že pokud tedy k tomuto dni, resp. k 26. 3. 2007, kdy podal daňové přiznání uplatnil za rok 2006 výdaje procentem z příjmů, pak právě k tomuto dni byl povinen upravit daňové přiznání, resp. základ daně za rok 2005 ve smyslu ust. § 23 odst. 8 písm. b) bod 3 zákona o daních z příjmů. Ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů pouze dovoluje, aby poplatník zvážil, zda uplatní výdaje ve skutečné výši či procentem z příjmů, jiné ustanovení - § 23 pouze konstatuje, co musí poplatník učinit v případě, že se rozhodne pro uplatnění výdajů procentem, když předtím uplatňoval skutečné. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud má právo rozhodnout se pro způsob uplatnění výdajů až do podání daňového přiznání, nemůže být v tomto právu omezen tím, že bude potrestán penalizací za jeden rok zpětně.

Žalobce se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který potvrdil jeho názor, že pokud mu na jedné straně zákon dovoluje něco činit, není možné jej za to sankcionovat. Není proto na případ žalobce možno aplikovat bez dalšího ustanovení § 41 zákona o správě daní a poplatků. Žalobce si je současně vědom toho, že podal-li daňové přiznání za rok 2006 dne 26. 3. 2007, měl již v tomto dni podat dodatečné daňové přiznání za rok 2005, neboť již v tomto okamžiku věděl, že musí postupovat dle § 23 zákona o daních z příjmů. Povinnost hradit penále mu proto vznikla od 26. 3. 2007 do 21. 5. 2007, kdy dodatečné daňové přiznání podal.

Stěžovatel výslovně neoznačil v kasační stížnosti příslušné ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), na kterém staví stížní body, z jejího obsahu je zjevné, že nesouhlasí s právním posouzením a interpretací ust. § 41 a § 63 zákona o správě daní a poplatků, tak jak je v souvislosti s aplikací ust. § 23 zákona o daních z příjmů provedl krajský soud; namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Důvody pro postup dle uvedeného ustanovení Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejvyšší správní soud přitom vycházel z následujících, pro posouzení věci rozhodných, skutečností:

V projednávané věci předně není mezi účastníky sporu o stavu skutkovém.

Ve smyslu ust. § 23 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů je povinen poplatník, upravit o cenu nespotřebovaných zásob, o výši pohledávek [s výjimkou pohledávek uvedených v § 24 odst. 2 písm. y)] a zaplacených záloh, výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji, z něhož se vychází pro zjištění základu daně za zdaňovací období (část zdaňovacího období) předcházející dni ukončení podnikatelské nebo jiné samostatné výdělečné činnosti, pronájmu nebo zahájení likvidace, jakož i při změně způsobu uplatňování výdajů podle § 24 na způsob podle § 7 odst. 9 nebo § 9 odst. 4 zákona anebo při zahájení účtování, nebo při zahájení vedení daňové evidence. Základ daně (dílčí základ daně) se upraví za zdaňovací období předcházející zdaňovacímu období, ve kterém ke změně způsobu uplatňování výdajů došlo.

Žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 uplatnil oproti daňovému přiznání za zdaňovací období 2005 výdaje procentem z příjmů podle ust. § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů; postupoval dále v souladu s výše uvedeným ustanovením a podal dne 21. 5. 2007 dodatečné daňové přiznání za rok 2005, provedl úpravu základu daně, rozdíl na dani uhradil.

V důsledku změny daňové povinnosti za rok 2005 bylo žalobci sděleno platebním výměrem č. j. 27793/07/188970/7118 ze dne 18. 9. 2007 penále na dani z příjmů fyzických osob ve výši 11 237 Kč; penále bylo vypočteno z rozdílu na dani od data původní splatnosti daně za rok 2005, tj. od 31. 3. 2006.

Žalobce nesouhlasil s postupem při výpočtu penále, v podaném odvolání namítal, že penále mělo být předepsáno pouze za období od 1. 4. 2007, neboť povinnost uhradit dodaně pohledávky na základě dodatečného daňového přiznání mu vznikla až při podání daňového přiznání za rok 2006 v roce 2007. Odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. 1061/08-1500-506118 ze dne 4. 3. 2008; toto rozhodnutí bylo předmětem přezkumu krajským soudem.

Nebyl a není zde tedy spor o tom, resp. žalobce tak ani nečiní, zda žalobce byl či nikoli povinen podat dodatečné daňové přiznání.

Ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků stanoví, že zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné daňové přiznání nebo hlášení.

Krajský soud uvádí, že nelze tento případ podřadit pod ust. § 41 zákona o správě daní, neboť zde nedošlo ke zjištění, že daňová povinnost měla být vyšší, protože zde nedošlo k omylu při stanovení základu daně, ale k pozdější úpravě tohoto základu daně na základě zákonného přivolení. Krajský soud konstatoval, že využil-li žalobce dané zákonné možnosti, pak nemůže být jeho postup postaven naroveň „omylu“ a posuzován podle ust. § 41 zákona o správě daní.

Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se stěžovatelem v tom, že uvedené ustanovení § 41, které se vztahuje na případy, kdy je poplatník povinen podat dodatečné daňové přiznání (tj. na daňovou povinnost vyšší) nespecifikuje důvody, pro které tak poplatník má učinit. Je proto nerozhodné, zda tak činí na základě skutečnosti, že při stanovení daňové povinnosti v předchozím období pochybil, zkrátil daňovou povinnost úmyslně nebo zda dodatečně bez vlastního zavinění zjistil účetní případy, které nezahrnul do daného období, popř. došlo k omylu při výpočtu daňové povinnosti anebo tak činí proto, že tak stanoví pro určité případy zvláštní zákon.

Nejvyšší správní soud na tomto místě musí konstatovat, že není zřejmé, na základě jakých skutečností krajský soud dospěl k závěru, že je třeba odlišovat důvody, resp. pohnutky, pro které je poplatník povinen postupovat dle § 41 cit. zákona a kdy naopak tak postupovat nelze; pouze bez dalšího konstatuje, že daný případ nelze podřadit pod § 41, aniž však uvádí, jakým jiným způsobem, než postupem dle cit. ustanovení by bylo lze povinnost stanovenou ust. § 23 odst. 8 písm. b) bod 3 zákona o daních z příjmů, tedy změnu základu daně za předchozí zdaňovací období, provést.

Zákon o daních z příjmů v citovaném ustanovení bez dalšího stanoví, že poplatník je povinen upravit základ daně. Jakou formou tak má poplatník učinit je nutno dovodit z ust. § 21 odst. 2 zákona o správě daní, tzn. na předepsaném tiskopise, tj. daňovém přiznání.

Zákonný způsob, jakým lze daňovou povinnost splnit, tzn. daň přiznat stanoví ust. § 40, resp. § 41 zákona o správě daní (tj. pouze formou daňového přiznání). Povinností správce daně je přiznanou daň vyměřit, to může učinit pouze postupem předepsaným v ust. § 46 cit. zákona (tj. pouze platebním výměrem, resp. dodatečným platebním výměrem). Ani zde zákon nestanoví odlišný způsob dodatečného vyměření pro případy, kdy dojde ke zvýšení daňové povinnosti jiným daňovým zákonem stanoveným postupem (zde § 23 zákona o daních z příjmů).

Nejvyšší správní soud proto dospěl, na rozdíl od krajského soudu k závěru, že i v případě žalobce, nebylo lze postupovat jinak než podle ust. § 41 zákona o správě daní, tedy dodatečnou daň uvést v dodatečném daňovém přiznání za rok 2005. Vzhledem k tomu, že otázka formy podání nebyla spornou a žalobce sám dle uvedeného ustanovení postupoval, aniž by jej sporným činil, není uvedený názor krajského soudu pochybením, které by mohlo mít vliv na posouzení věci samé. Sporným ve věci bylo totiž toliko určení dne splatnosti daně a určení počátku běhu lhůty pro výpočet penále dle § 63 zákona o správě daní.

Ustanovení § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků ve znění do 1. 1. 2007 stanoví: „*penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1% z nedoplatku daně. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení, za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí*“.

Stěžovatel poukazuje na zákonnou úpravu, která výslovně stanoví počátek běhu lhůty ode dne původní splatnosti.

Dle ustanovení § 40 odst. 1 cit. zákona je daňová povinnost, není-li stanoveno v tomto nebo jiném zákoně jinak, splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Lhůtu pro podání daňového přiznání stanoví odst. 3 cit. ustanovení. Pro podání daňového přiznání za rok 2005 lhůta uplynula v případě žalobce dne 31. 3. 2006. Daňová povinnost za zdaňovací období roku 2005 byla tedy splatná 31. 3. 2006. V této lhůtě žalobce daň řádně přiznal a zaplatil.

Je třeba však odlišovat skutečnosti, na základě nichž tato daňová povinnost byla následně změněna, od nich je potom nutno odvozovat stanovení okamžiku splatnosti

Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o správě daní zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná.

Citované ustanovení nerozlišuje případy, pro které má být daňová povinnost vyšší, zda tedy původní daňová povinnost byla správná či nikoli, stanoví však formu podání, jinými slovy - není rozhodující důvod, pro který je poplatník povinen doplatit za určité období daň, ale vždy tak musí učinit formou dodatečného daňového přiznání.

Naproti tomu ust. § 41 v odst. 7 cit. zákona již stanoví postup v případě, kdy daňová povinnost je nesprávně nižší: „Zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předeíše. Právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejím dodatečnému stanovení na překážku. Dodatečně vyměřená daň je splatná do třiceti dnů ode dne doručení platebního výměru. Tato náhradní lhůta splatnosti, jakož i náhradní lhůta splatnosti podle odstavce 4, nemá vliv na uplatnění úroku z prodlení podle § 63.

V projednávané věci žalobce tedy byl povinen podat dodatečné daňové přiznání v souladu s § 41 odst. 1 zákona o správě daní, tímto podáním však nenapravoval nesprávně stanovenou daňovou povinnost. Nelze proto dopady ust. § 41 odst. 7 do ust. § 63 cit. zákona bez dalšího aplikovat i na daný případ, neboť ani žalobce, ale ani správce daně

nezjistil, že by daňová povinnost byla v roce 2005 nesprávně nižší. Žalobce nebyl v prodlení s úhradou původní daňové povinnosti.

Rozhodující proto je určit, kdy v případě žalobce nastal den splatnosti, od kterého lze určit dobu prodlení a počítat penále (úrok z prodlení dle § 63 zákona o správě daní v platném znění). Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento den nemohl nastat dříve, než nastaly právní skutečnosti, které takový den určují – v daném případě, kdy je stanoví zákon o daních z příjmů v § 23 odst. 8. Touto skutečností je tedy okamžik ukončení činnosti, její přerušení nebo okamžik změny uplatnění výdajů – ten nastane vždy nejpozději v poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, neboť teprve v něm je povinen poplatník uvést způsob uplatnění výdajů. Teprve tímto okamžikem vznikla žalobci povinnost založená hmotněprávním předpisem provést úpravu základu daně a současně povinnost postupem dle § 41 odst. 1 zákona o správě daní doplatit rozdíl na dani oproti uhrazené daňové povinnosti v roce 2005.

Vznikla-li žalobci dodatečně v důsledku zákonem presumovaných skutečností povinnost dodatečně zpětně upravit základ daně, nelze považovat původně stanovenou daňovou povinnost za nesprávně nižší a při výpočtu penále (úroku z prodlení) vycházet již od data splatnosti daňové povinnosti za rok 2005.

Penále (úrok z prodlení) představuje určitý druh sankce, kterou je poplatník stížen za to, že nepřiznal svou daňovou povinnost řádně v době, kdy příslušná daňová povinnost byla splatná, tzn. určitým způsobem porušil zákonnou povinnost řádně daň vypočítat a přiznat. Je proto v takovém případě zcela legitimní konstatování, že poplatník se ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl již v řádném daňovém přiznání, neboť již od tohoto okamžiku měl daňový výnos připadnout státu. Takový postup je zcela souladný s ust § 1 odst. 2 zákona o správě daní.

Ne tak je však tomu v případě, upravuje-li poplatník daňovou povinnost na základě příkazu zákona, který z určitých důvodů takový postup zpětného zásahu do již řádně a správně vyměřené daňové povinnosti příkazuje.

V projednávané věci se žalobce dopustil porušení zákona tím, že dodatečně daňové přiznání, v němž řádně splnil povinnost uloženou mu hmotněprávním předpisem, nepodal ve lhůtě stanovené v ust. § 41 odst. 1 zákona o správě daní. Od tohoto data lze konstatovat, že je žalobce v prodlení se splněním zákonem uložené povinnosti – dodatečně uhradit rozdíl na dani vzniklý v důsledku postupu dle § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů.

Jakkoli má stát v řadě vztahů vrchnostenské postavení, je jeho prvotní podstata založena na smluvní bázi. To mimo jiné znamená, že každá fyzická i právnická osoba má ve vztahu ke státu nejen řadu povinností (souhrnně podřaditelných pod povinnost respektovat jeho právní řád), nýbrž rovněž řadu práv. Touto optikou nazíráno představuje daňový systém nejen nezbytný prostředek k materiální existenci státu, nýbrž především jakýsi test legitimacy instituce státu. Soustava daní proto musí být z hlediska její koncepce i konkrétní aplikace transparentní, předvídatelná a přiměřená. V opačném případě zmíněnou legitimizační funkci nemůže splňovat a v konečném důsledku tak zpochybňuje

samotný význam a funkce státu. Promítnutí uvedené základní zásady, z níž nutno při výkladu daňových zákonů vycházet, do konkrétních výkladových problémů lze vysledovat též v řadě rozhodnutí Ústavního soudu, např. v nález ze dne 15. 12. 2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 666/02, zveřejněném pod č. 145 ve svazku č. 31 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Zde Ústavní soud uvedl, že za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje; z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod - tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*).

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonný, proto kasační stížnost dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalobce, který byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu